

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci navrhovatele: **T. B.** zastoupený Mgr. Davidem Böhmem, advokátem, sídlem Krouzova 3022/7, Praha 4, proti odpůrkyni: **České přístavy, a. s.**, IČO 45274592, sídlem Jankovcova 6, Praha 7, zastoupená Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, týkající se návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Provozního řádu přístavu Praha – Smíchov č. j. 58/421/2016, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. března 2021 č. j. 5 A 8/2021-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost navrhovatele **se zamítá**.
- II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Navrhovatel **je povinen** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupce odpůrkyně Mgr. Marka Vojáčka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Navrhovatel (uživatel přístavu) se u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal zrušení provozního řádu veřejného přístavu Praha – Smíchov č. j. 58/421/2016, ve znění změny č. 3 z 31. ledna 2020 (dále jen „provozní řád“). Městský soud dospěl k závěru, že provozní řád vydaný odpůrkyní (provozovatelkou pozemní části přístavu Praha – Smíchov) není opatřením obecné povahy, a proto návrh pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení odmítl usnesením označeným v návětí.

[2] Městský soud s odkazem na § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) uvedl, že se v případě odpůrkyně nejedná o orgán moci výkonné, ani o orgán územního samosprávného celku a ani o právnickou osobu, jíž by bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Přitom zdůraznil, že jí zákonem nebyla svěřena žádná rozhodovací pravomoc (tedy pravomoc vydávat správní rozhodnutí jakožto akty aplikace práva), žádná pravomoc vydávat právní předpisy a žádná pravomoc vydávat opatření obecné povahy. Městský soud však dovodil, že odpůrce je při výkonu oprávnění vyplývajících z § 7 zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, v postavení správního orgánu *sui generis*. Opatření, pokyny či příkazy vymezené uvedeným ustanovením zákona o vnitrozemské plavbě jsou dle městského soudu nástrojem k řádnému výkonu činností při provozu přístavu a slouží zejména k zajištění řádného stavu přístavu a k udržování bezpečného plavebního provozu v přístavu. Sledují tedy veřejný zájem na bezpečném a bezporuchovém plavebním provozu, jakož i fungování veřejného přístavu. Proti faktickým úkonům provozovatele pozemní části přístavu, kam lze zařadit i určení míst k dlouhodobému stání ve veřejném přístavu provozovatelem pozemní části přístavu, se tudíž lze bránit pouze žalobou podle § 82 s. ř. s. Nic přitom nebrání tomu, aby provozovatel pozemní části přístavu takové pokyny mohl zobecnit a zveřejnit v podobě provozního řádu; zakotvení takového pokynu v provozním řádu se soudu jeví logické, neboť tato povinnost provozovatele pozemní části přístavu označit plavebním značením místa určená pro dlouhodobé stání plavidel přímo předpokládá, že daný pokyn bude mít dlouhodobějšího trvání.

[3] Městský soud věc dále přirovnal k věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. února 2016 č. j. 3 As 59/2014 - 34, v níž Nejvyšší správní soud posuzoval pravomoc Letiště Praha, a. s. vydávat v postavení osoby soukromého práva závazné pokyny třetím osobám, a poukázal na to, že k závěru o relevanci citovaného rozsudku pro postavení odpůrkyně dospěl i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 14. srpna 2020 č. j. 22 Cdo 1473/2020-677.

[4] Na závěr městský soud s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 14. srpna 2019 sp. zn. II. ÚS 2398/18, N 147/95 SbNU 272, konstatoval, že k poučení navrhovatele o potřebnosti podat jiný žalobní typ nepřistoupil proto, že navrhovatel výslovně označil provozní řád za opatření obecné povahy, přičemž své přesvědčení důkladně odůvodnil. Zároveň navrhovatel jednoznačně odmítl, že by provozní řád mohl být pokynem podle § 7 odst. 5 zákona o vnitrozemské plavbě, a vymezil se také proti pojetí provozního řádu jako zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Podle městského soudu tedy nebyl prostor pro změnu návrhu, přičemž vzhledem k argumentaci navrhovatele nepostupoval městský soud nepředvídatelně. Oprava žalobního petitu by navíc vedla rovněž k odmítnutí žaloby, neboť již uplynula lhůta podle § 84 s. ř. s.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Navrhovatel (dále též „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Namítal, že usnesení městského soudu je vnitřně rozporné, neboť na jednu stranu městský soud dospěl k závěru, že se v případě odpůrkyně nejedná o orgán moci výkonné, ani o orgán územního samosprávného celku a nejde ani o právnickou osobu, jíž by bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti

pokračování

veřejné správy, odpůrkyně tedy není správním orgánem ve smyslu legislativní zkratky § 4 odst. 1 s. ř. s. Na druhou stranu však městský soud uvedl, že odpůrkyně vystupuje v postavení správního orgánu *sui generis*, proti jehož úkonům se lze dovolávat ochrany ve správním soudnictví prostřednictvím zásahové žaloby. Podle stěžovatele městský soud nedostatečně zdůvodnil závěr, že odpůrkyně není správním orgánem ve smyslu § 4 odst. 1 s. ř. s. Zároveň stěžovatel uvedl, že dle něj je odpůrkyně právnickou osobou, již bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob.

[6] Dále dle stěžovatele nelze na nyní projednávanou věc bez dalšího aplikovat závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 59/2014 - 34, jelikož se jednalo o skutkově odlišný případ. Rovněž namítal, že městský soud pominul jeho argumentaci ohledně materiálního pojetí opatření obecné povahy a omezil se na pojetí formální. Z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu podle stěžovatele přitom vyplývá, že materiální pojetí převládlo. Uzavřel, že městský soud zařadil provozní řád do množiny jiných faktických pokynů či donucení, resp. zásahů podle § 82 s. ř. s., aniž by zohlednil jeho argumentaci, že provozní řád svou povahou odporuje znakům, které faktickým pokynům přiřazuje teorie a judikatura, tedy jednorázovost, neformálnost a bezprostřednost.

[7] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvedla, že návrhem a kasační stížností stěžovatel nesleduje ochranu svých veřejných subjektivních práv, nýbrž mu jde o další zdržení civilního řízení o žalobě na vyklizení pozemku odpůrkyně, který stěžovatel užívá bez právního důvodu. Napadené rozhodnutí městského soudu je dle odpůrkyně věcně správně a souladné s rozhodovací praxí Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu. Podle odpůrkyně by navíc nemohla být nijak dotčena veřejná subjektivní práva stěžovatele, ani pokud by se v případě provozního řádu jednalo o opatření obecné povahy, neboť místo v přístavišti Praha – Smíchov, na němž stojí plavidlo stěžovatele (poloha č. 20, konkrétně stanoviště č. 30), nebylo určeno k dlouhodobému stání ani před změnou č. 3 provozního řádu, proti které stěžovatel brojí. Stěžovatel tedy užíval dané stanoviště v přímém rozporu s pokyny provozovatele přístavu. Odpůrkyně uzavřela, že provozní řád, resp. v něm obsažený pokyn ohledně určení míst k dlouhodobému stání, proti němuž stěžovatel brojí (nadto nesprávně v řízení o zrušení opatření obecné povahy), slouží k zajištění bezpečného provozu v přístavu Praha – Smíchov, a je třeba jej považovat za zákonný a přiměřený.

[8] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření odpůrkyně stěžovateli na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Podle § 7 odst. 5 zákona o vnitrozemské plavbě je provozovatel pozemní části přístavu *oprávněn vydávat provozovatelům a vůdcům plavidel, členům posádek plavidel, cestujícím a ostatním osobám, které se nacházejí v přístavu, pokyny směřující k zajištění jeho bezpečného provozu. Tyto osoby jsou povinny se pokyny provozovatele pozemní části přístavu řídit, neohrozí-li splnění takového pokynu bezpečnost plavidla nebo osob na něm se nacházejících.*

[11] Stěžovatel namítá, že městský soud nijak neodůvodnil závěr, že se v případě odpůrkyně nejedná o orgán moci výkonné, ani o orgán územního samosprávného celku a nejde ani o právnickou osobu, jíž by bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Jinak řečeno, stěžovatel vznáší námitku nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení pro nedostatek důvodů. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Městský soud přezkoumatelně vymezil právní podstatu odpůrkyně a rozebral povahu jejích oprávnění podle zákona o vnitrozemské plavbě. Zároveň uvedl, že odpůrkyni nebyla zákonem svěřena žádná pravomoc vydávat správní rozhodnutí jakožto akty aplikace práva, žádná pravomoc vydávat právní předpisy a žádná pravomoc vydávat opatření obecné povahy. Městský soud rovněž přiléhavě odkázal na část již citovaného rozsudku č. j. 3 As 59/2014 - 34, v němž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že definice správního orgánu podaná § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. by byla problematická, pokud by byla vztažena jen k řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž k dotčení veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob může dojít i jiným právně relevantním jednáním subjektu vystupujícího jako orgán veřejné moci. Městský soud tedy zřetelně uvedl svá východiska a srozumitelným a přezkoumatelným způsobem je v rámci nyní projednávané věci aplikoval. Jeho usnesení proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

[12] Pokud jde o vlastní argumentaci městského soudu, Nejvyšší správní soud připouští, že může zejména při doslovném čtení bez detailní znalosti kontextu právní úpravy a judikatury působit jako nejasná a zavádějící. Nejvyšší správní soud nicméně neshledává v závěrech městského soudu stěžovatelem tvrzený rozpor. Stěžovatel pomíjí kontext, v němž městský soud vyslovil tezi, že odpůrkyně není (kromě jiného) ani právnickou osobou, jíž by bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických osob v oblasti veřejné správy. Městský soud zde měl na mysli rozhodování v úzkém slova smyslu, které vede k vydání rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., jak plyne i z odkazované judikatury. Samozřejmě platí, že odpůrkyně musí být správním orgánem ve smyslu § 4 písm. a) s. ř. s., aby se vůči ní mohla uplatnit pravomoc soudů ve správním soudnictví. Městský soud ovšem tuto tezi nepopřel. Z jeho rozhodnutí vyplývá (na jiném místě výslovně), že odpůrkyni považoval za správní orgán s přívlastkem *sui generis*. O vhodnosti a nosnosti tohoto přívlastku lze polemizovat, „něco“ správním orgánem buď je anebo není (*tertium non datur*, tzn. že třetí kategorie neexistuje), nicméně stále platí, že i s tímto přívlastkem jde o správní orgán podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně o právnickou osobu, jíž bylo svěřeno rozhodování o povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, zde ovšem rozhodování v širším slova smyslu než vydávání rozhodnutí přezkoumatelných v žalobním řízení podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodováním v širším smyslu se zde rozumí právě vydávání závazných pokynů v oblasti veřejné správy podle § 7 odst. 5 zákona o vnitrozemské plavbě.

[13] Právě takto je tedy nutno interpretovat argumentaci městského soudu, který (při zjevné inspiraci rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 59/2014 - 34) uvedl, že v případě odpůrkyně se „nejedná ... ani o právnickou osobu, jíž by bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy“ a že odpůrkyni „nebyla zákonem svěřena žádná rozhodovací pravomoc (tedy pravomoc vydávat správní rozhodnutí jakožto akty aplikace práva), žádná pravomoc vydávat právní předpisy a žádná pravomoc vydávat opatření obecné povahy.“

pokračování

[14] Městský soud poznamenal, že se vůči úkonům odpůrkyně (provozovatelky pozemní části přístavu) při výkonu oprávnění vyplývajícího z § 7 odst. 5 zákona o vnitrozemské plavbě lze bránit pouze v režimu § 82 s. ř. s. V tomto kontextu je také adekvátní přirovnání k věci posuzované Nejvyšším správním soudem v již citovaném rozsudku č. j. 3 As 59/2014 - 34, neboť v něm posuzoval Nejvyšší správní soud postavení provozovatele letiště (právnícké osoby) při výkonu oprávnění, která jsou mu svěřena zákonem (normou veřejného práva) a slouží k prosazení veřejného zájmu na bezpečném a bezporuchovém fungování civilního letectví, přičemž jejich využití není vázáno na existenci soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem letiště a dotčenou osobou. Vůči výkonu oprávnění provozovatele letiště jakožto správního orgánu *sui generis* (jak jej označil citovaný rozsudek č. j. 3 As 59/2014 - 34) se potom lze bránit pouze zásahovou žalobou. Stěžovatel sice má pravdu v tom, že nyní řešenou věc vymezil jako spor o oprávnění odpůrkyně vydávat opatření obecné povahy, zatímco ve věci odkazované se spor týkal oprávnění provozovatele letiště vydávat rozhodnutí, nicméně to neeliminuje podobnosti v postavení provozovatele letiště a provozovatele pozemní části přístavu a v povaze jimi prováděných úkonů. Městský soud tudíž nepochybil ani tím, pokud připodobnil nyní projednávanou věc k věci řešené v citovaném rozsudku.

[15] Pokud se týče argumentace stěžovatele stran materiálního pojetí opatření obecné povahy, kterou měl městský soud zcela pominout, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že jelikož městský soud dospěl k závěru, že odpůrkyni ze zákona nepřísluší pravomoc vydávat opatření obecné povahy a proti jejím úkonům se lze bránit dle § 82 s. ř. s., bylo by nadbytečné rozebírat případnou podobnost provozního řádu s opatřením obecné povahy. Materiální přezkum navíc přichází v úvahu tehdy, jestliže zákon výslovně neurčuje formu daného aktu nebo pokud došlo k zásadní změně právní úpravy, přičemž chybějí výslovná přechodná ustanovení. Zásadní význam tedy má vůle zákonodárce ohledně formy daného aktu a historický vývoj právní úpravy v návaznosti na nabytí účinnosti zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jenž institut opatření obecné povahy výslovně zakotvil (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. ledna 2011 č. j. 8 Ao 7/2010 - 65, č. 2321/2011 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2016 č. j. 2 As 78/2016 - 72, č. 3473/2016 Sb. NSS).

[16] Zákon o vnitrozemské plavbě ve svém § 7 odst. 5 výslovně stanoví, že provozovatel pozemní části přístavu je oprávněn vydávat *pokyny*, jimiž jsou dotčené osoby povinny se řídit. Toto ustanovení bylo do zákona o vnitrozemské plavbě včleněno v rámci rozsáhlé novelizace, jež vstoupila v platnost v roce 2014 a nabyla účinnosti od 1. ledna 2015. Toutéž novelou, tedy zákonem č. 187/2014 Sb., přitom zákonodárce do zákona zapracoval také pravomoc plavebního úřadu vydávat opatření obecné povahy (viz § 22a, 30a a 49 zákona o vnitrostátní plavbě, na něž odkazoval už městský soud). Jde tedy o právní úpravu přijatou přibližně deset let po správním řádu, tedy poměrně dlouho po výslovném zavedení institutu opatření obecné povahy, přičemž zákonodárce jednoznačně projevil vůli, jaký správní orgán a za jakých okolností má v mezích zákona o vnitrozemské plavbě opatření obecné povahy vydávat, a provozovatel pozemní části přístavu tímto subjektem zjevně není. Pro jeho akty zákon určil podobu pokynu. Zvolený termín *pokyn* navíc odpovídá dikci § 82 s. ř. s., který umožňuje ochranu před nezákonným zásahem, *pokynem* nebo donucením. Tím je také adresát pokynu srozumitelně naveden na příslušnou kolej soudní ochrany. Stejně jako městský soud, ani Nejvyšší správní soud nepovažuje za vyloučené, aby pokyny ohledně dlouhodobého stání plavidel (jinak řečeno informaci o tom, jaké

pokyny vydává) zveřejnila odpůrkyně předem a předvídatelně v provozním řádu, neboť se jedná o pokyny dlouhodobějšího charakteru a jednoznačné a transparentní uvedení pokynů přispívá k bezpečnému provozu přístavu.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že na zákonnost usnesení městského soudu nemá vliv ani to, že se městský soud podrobněji nevypořádal s argumentací stěžovatele, že provozní řád nemá znaky jednorázovosti, neformálnosti a bezprostřednosti, které faktickým pokynům přiřazuje teorie a judikatura. V návrhu podanému k městskému soudu se totiž nejednalo o stěžejní bod, nýbrž o součást argumentace, že provozní řád je opatřením obecné povahy, s nímž se městský soud vypořádal. Nadto nejde o povahu provozního řádu jako celku, nýbrž o pokyn vztahující se ke konkrétnímu stanovišti.

[18] Nejvyšší správní soud doplňuje, že pojetí naznačované stěžovatelem by zužovalo dosah ochrany podle § 82 s. ř. s. Zásahová žaloba má totiž subsidiární povahu vůči ostatním žalobním typům a v souladu s § 85 s. ř. s. je přípustná pouze tehdy, nelze-li se ochrany domáhat jinými právními prostředky. To také znamená, že pokud nějaký úkon, který není rozhodnutím, nečinností ani opatřením obecné povahy, zjevně zasahuje do veřejných subjektivních práv fyzické či právnické osoby, musí se nutně jednat o zásah. Nezbyvá už totiž žádný další žalobní typ a jiný závěr by vedl k odmítnutí poskytnutí soudní ochrany. To, že by onen *pokyn* vůbec nezasahoval do veřejných subjektivních práv stěžovatele, stěžovatel vůbec v žalobě ani kasační stížnosti netvrdil, a proto se tím ani Nejvyšší správní soud blíže nezabýval; ostatně jinak by se stěžovatel nemohl domáhat soudní ochrany před správními soudy. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že jeho rozšířený senát už dříve uvedl, že „smyslem a účelem soudní ochrany před nezákonným jednáním veřejné správy je poskytnout jednotlivci účinný prostředek obrany, a to zásadně bez ohledu na formu, kterou veřejná správa jedná“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010 č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, č. 2206/2011 Sb. NSS, bod 15). Pokud by tedy konkrétní zásah, před nímž má být poskytnuta ochrana dle § 82 s. ř. s., měl plně odpovídat pouze znakům, které dle stěžovatele připisuje faktickým pokynům teorie, mohlo by to vést k omezení rozsahu soudní ochrany. V souvislosti s netypickými úkony zasahujícími do veřejných subjektivních práv by totiž nebylo možné obrátit se na správní soudy. Stěžovatel navíc odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. listopadu 1995 sp. zn. III. ÚS 62/95, N 78/4 SbNU 243, který byl vydán před účinností s. ř. s. a vyjadřuje se k pojmu „jiného zásahu“ ve smyslu § 72 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, což je jiný institut než „zásah“ dle § 82 s. ř. s.

[19] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje s posouzením městského soudu, proč nebylo v nyní projednávané věci nutné poučit stěžovatele o tom, že zvolil nevhodný žalobní typ, a vyzvat jej k úpravě žaloby. Stěžovatel totiž v návrhu (i v kasační stížnosti) zcela jasně a srozumitelně argumentoval, že provozní řád je dle jeho názoru opatřením obecné povahy, přičemž brojil vůči tomu, že by se měl vůči pokynům odpůrkyně domáhat ochrany podle § 82 s. ř. s. Posouzení městského soudu přitom vycházelo mj. z již citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 59/2014 - 34 a Nejvyššího soudu č. j. 22 Cdo 1473/2020 - 677, s nimiž je stěžovatel dle obsahu svých podání dobře obeznámen. Nelze tedy hovořit o překvapivosti rozhodnutí ve smyslu již citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2398/18. Zároveň by případná změna petitu vedla rovněž k odmítnutí návrhu, neboť stěžovatel podal návrh jeden rok po vydání změny provozního řádu, kterou napadal. Ze spisu přitom vyplývá, že si byl změny dobře

pokračování

vědom po celou dobu její účinnosti, tudíž by byl návrh v případě úpravy na zásahovou žalobu opožděný, neboť lhůta dvou měsíců podle § 84 odst. 1 s. ř. s. již zjevně uplynula (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. května 2018 č. j. 6 Azs 82/2018 - 19, č. 3744/2018 Sb. NSS, bod 15).

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Navrhovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[22] Procesně úspěšná odpůrkyně má naopak vůči navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, který učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3 400 Kč. Jelikož zástupce odpůrkyně doložil, že advokátní kancelář, v níž působí, je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se mu přiznaná odměna o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 114 Kč. K jejímu zaplacení byla navrhovateli stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu